

[Ib Thyregod.]

skellige grupper, når man følger dem her i salen. Der er intet, der tyder på, at der ved denne splittelse af partiet vil ske nogen samling af de såkaldte venstrekræfter. Jeg mener for øvrigt, det er et misbrug af ordet „venstre“ i denne forbindelse. Tværtimod mener jeg, at der vil kunne opstå endnu større splittelse, men om det er muligt at foretage yderligere opdeling af partiet, vil tiden måske vise. For at dække over denne partiets forvirring vælger man at rejse en række forskellige ejendommelige, outrerede spørgsmål, sidst her i november måned spørgsmålet om anvendelsen af politistatsmetoder, i håbet om at der er nogen, der tror på, at der måske alligevel er noget om, at der burde rejses rigsretstiltale mod justitsministeren, eller at der anvendes politistatsmetoder i Danmark. Et enkelt blad har karakteriseret det som et reklamenumer, og udtrykket er nok ikke helt forkert. Det kan også karakteriseres som et misbrug af folketingets tid og værdighed.

Baggrunden for forslaget er naturligvis registreringsspørgsmålet. Man forsøger at påvise en forskel mellem regeringserklæringen og justitsministerens udtalelser først til Information, uddybet ved en senere udtalelse til Information, og derefter i folketingsdebatten om efterretningssagen i november måned 1969. Men som allerede hr. Poul Schlüter har redegjort for det, findes der ikke en sådan forskel mellem justitsministerens udtalelser og regeringserklæringen. Det ligger ganske klart, at der ikke er tale om registrering alene på grundlag af en lovlig politisk virksomhed. Der er derfor ikke tale om, at justitsministeren har givet urigtige eller vildledende oplysninger over for folketinget. Regeringserklæringen står stadig ved magt, og det kom da også ganske klart frem i de udtalelser, som fremkom fra såvel justitsministeren som statsministeren og de tre regeringspartiers ordførere ved debatten i november 1969.

Regeringserklæringen er udtryk for regeringspartiernes opfattelse, og denne opfattelse må stadig stå ved magt. Der er ikke fremkommet oplysninger, som kan give anledning til at påstå, at der på noget punkt er givet urigtige oplysninger i forbindelse med regeringserklæringen. Jeg er ikke helt klar over, om det er regeringserklærin-

gen, man mener er urigtig, eller om det er justitsministerens senere udtalelser; men under alle omstændigheder: nogen forskel foreligger ikke. Jeg må derfor fuldt og helt ligesom de tidligere ordførere afvise forslaget om rigsretstiltale. Der er intet som helst grundlag for et forslag som det, der her er fremsat.

Svend Haugaard: Det skal naturligvis være en pligt for enhver minister, i så høj grad som det er menneskeligt muligt, at give folketinget korrekte oplysninger. Det er han forpligtet til, ikke blot ud fra loven om ministres ansvarlighed, men også ud fra den tradition og praksis, der har været gældende i folketinget igennem mange år. Jeg mener også, at det må være en selvfølgelig opgave for tingets medlemmer at overvåge, at det sker. Men det må i lige så høj grad være noget selvfølgeligt for samme tings medlemmer kritisk at vurdere, hvornår der er saglig grund for anklage, og hvornår det er misbrug af muligheden. Jeg mener, at forslagsstillerne i høj grad har forsømt dette sidste. Rigsretsmuligheden er demokratisk set en meget vigtig hjælp til sikring af ministres korrekte embedsførelse. Men det er en alvorlig sag at rejse rigsretsanklage, en sag, man ikke bør pjanke med. Forslagsstillerne driver spot med en demokratisk set vigtig mulighed på en måde, som alene er beskæmmende for dem, der har rejst sagen.

Der er en del, der søger at opretholde en myte om, at der intet er sket i kartoteks-spørgsmålet. Man er tilsyneladende meget ivrig for at bevare den anklage imod samfundet, som de politiske kartoteker også efter min mening var, og derfor gør man sig alle mulige anstrengelser for at illudere, at de stadig eksisterer. Det er jo altid trist, når man mister et anklagepunkt mod dem, man meget gerne vil anklage. Dette og ikke overholdelse af et retsprincip er efter min mening grundlaget for den rejste anklage.

Jeg mener ikke, det vil være rigtigt ved denne lejlighed at gøre forsøg på nogen lang juridisk udredning af sagen, men at vor opgave her alene er at bedømme, om anklagen er berettiget eller den ikke er berettiget. Det radikale venstre mener, at den anklage, der er rejst, er helt uberettiget, og vi må afvise forslaget.

Regeringen har givet klar besked med